

Bir Garibin Öyküsü

– Can İyisever · 05 Nisan 2017

Uzaktan ta uzağa dikilir gözle, Bir şeyleri birilerini görmek istiyordu,
Kaybolmuştu söylenen o tatlı sözler,
Şu yolcu sanki bu yolda susuyordu.,
Konuşacak nesi kalmıştı dünyada,
Kaçacaktı gidecekti elveda demeden,
Gündüzleri hayalde geceleri rüyada,
İnsanlara bu hayatı durmaz soruyordu,
Sanki gitse ardından ağlayan mı olacak,
Bir hayır dua yapacak insan mı kalacak,
Şu dağları aşacak, şu gölleri geçecek,
Ve sonunda da sadece bir vadi kalıyordu.
Kurumuş papatyalar sararan otlar,
Hep onunla doğum gününü kutlar,
Bir arkadaşır yalnız kaldığı anlar,
Bu yollar onu neşeye bağlıyordu,
Bir ağacın gölgesi belki söğüt ağacı,
Gelip dinlenmişti insanların acep kaçı,
Bine bulmuştu yaşlı çınarın yaşı,
Ama görmemişti garip sessiz bakıyordu,
Güneş batıyor yine yarın yine doğacak,
Zaman geçiyor ama haklı yerine bulacak,
Geceleyin yürümez yolcu burada kalacak,
Bir kuru ekmeği ile ateş yakıyordu.
Rüyasında bile huzur yoktu ona,
Acımıyordu sanki ona hayat ana,
Yüreği kül olmuştu yana, yana,
Ve yalnız kalan sevgisi ortak oluyordu,
Nereye kimden niçin bu kaçma,
Herkes gelebilir bu hikaye saçma,
Bir çözü, m yolu değil ki konuşmadan susma,
Sabah olurken artık güneş doğuyordu.
Gide, gide bir çeşmenin yanına vardı,
Günlerden cumartesi aylardan bahardı,
Bu yollar yeşeren dallar ona yardı,
Sanki geçmenin yanında dere koşuyordu,

Eğildi içti bir yudum su şükrederek,
Ayrılmıştı yurdundan hayatı severek,
Geçmiş düşündü birden gülerek,
Amada yine o yolcu ağlıyordu,
Yürürken cıvıldaşan öten kuşları gördü,
O sevinçliydi ama ümitleri öldü
Sanki hayatı felek ağına ördü,
Yinede nefes alıp yaşıyordu,
Yalnızlık ah şu garip yalnızlık,
Gelen yok giden yok şu ıssızlık,
Bir harabe gördü birden üstü yıkık
Sanki tarihin bir anını taşıyordu,
Durdu birden şu soruyu sordu kendine,
Dinledi bir an karşı koyanlardan çınlayan sesine,
Derince içine bir aldı olanca nefesini
Neden kaçırıyordu böyle nefret doluyordu,
Kaderle mücadele etmek, yıkılmamak,
Hayatı boyunca eysin kul olmamak,
Elde değil ki ağaran saçını yolmamak,
Birer,birer her gün saçını yoluyordu...
Açan çiçeklere anlattı derdini,
Tutacak yoktu dünyada elini,
Sildi göz yaşını aldı eline mendilini,
Kaçmak insana hiç fayda vermiyordu
Dönmüş sonsuzlara bir kış günü,
Duyuldu bütün yıldızlara artık ünü,
Belli değil ki bu hayatın yönü,
Gündüz derken karanlık oluyordu,
İşte her zaman bir mezarlığa gitsem,
Zambaklar arasında ismini görür gibiyim,
Ne zaman son baharları düşünsem,
Sanki içimden bir yaprak düşüyordu,